

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Paulo Presbytero. 51.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

νης ἐμπλεως τῆς ἀμαρτίας, ὄντε κεκτημένος
τινὴ δύναμιν, ὡς ἐπὶ πάντων ἐπαμφοίτο
καὶ μαχαλίζοιτο, ἀτεπάσι τοῖς δοκῶσι
ἀγαθοῖς κοίβη, τὸ πρὸς βραχέως, καὶ τὸ
μετὰ βραχὸς ἐνοήσαι ἂν εἴη δι' ἀφροσύνης, καὶ
μὴ πρὸς ὑβρίν ἐπαίρεισθαι. εἰ δ' ἔδου-
ρατὸν ταῦτα πάντα σιωπῆσαι, ἔτι γὰρ
τῷ πλείω πάντως ἐυφροσύνη πρὸς-
σεσσι, πολέμων ἕως ὅτε λυμνησιδῶν, ἢ
ἀνείσθ, ἢ δ' εἰ θυμῶν καὶ πλοῦτος συν-
δράμωσιν, ἀσφάλεια πρὸς τῆσιν
εἰ τελεῖ πρὸς τυραννίδα μελετήσας.
ὡς τὰ πολλὰ γὰρ ἢ εἰδότες φύοιται
ἐπιβουλαί, ἢ ἔξωθεν ἀπαρρητιζόνται
πόλεμοι, δι' ἡμῶν αἰτίαν ἀφ' ἑνὸς τῆσιν
δοκῶσιν ἀγαθῶν εἰς ὑβρίσιν ἡμῶν
ροῦσθαι, καὶ χεῖρα πάντων φρονοῦμεν.

Παύλος πρεσβυτέρω. γα.

Τὸ, πῶς ἀσπίδου τινὴ ὄδῃν κυ-
ρίου ἐπὶ γῆς ἀλλοτρίᾳ, διηλύμην
δοκῶ εἰ χεν τινὴ ἐρμηνείαν μάλα εὐδῶ
ἐπειδὴ μὴ ἐξέλω ἕξω τῆς Ἱερουσαλήμ
μήτε παρὰ ποιῶν, μήτε τὰς ἄλ-
λας ἐορτὰς. διὸ καὶ ἐγκυλιώσθαι π-
ρες, ὡς ἀναγινόντες ἕξω νόμοι, ἐπειτα
δὲ ἐπειδὴ καὶ εἰς ἑσθῶν αὐτῶν ἢ παρρησία
ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας, ἐρασον, πῶς
δυνάμεθα τὰ ἐπὶ τῆς Αἰγύπτου, καὶ τῆς
Ἰουδαίας, καὶ τῆς Παλαιστίνης γεγεννημένα
θαυμάσια, ταῦτα καὶ Αἰθιοπῶν, καὶ χεῖ-
ρα Λαοσίων, ὅτε καὶ ἕκαστοι ὀγδοηκον-
ταπέντε χιλιάδες ἀνευ πολέμου καὶ
μάχης ἀνηρέθησαν, διηλύμην, ἀπ-
σφραγισμένοι δὲ ὄντες ἄλλοι τῶν αἰχμα-
λωσίων Αἰθιοπῶν. ἐπειδὴ γὰρ τὰ
τοιαῦτα ἀφῆρητο τῶν λόγων τινὴ
παρρησία. ὠνειδίζοντο γὰρ ὡς μάστιγι
αὐχρῶντες τὰς εὐεργεσίας, ἐργαίω δ'
ἐλεγχόμενοι, μονοὶ καὶ ἕλεροι, ὅσῳ καὶ
οἱ πατέρες οἱ πρὸς ἐν τῇ καμίνῳ, ὅσῳ
ἔστιν ἡμῖν ἀνοῖξαι σῶμα, τὰ τέσσερις, ἔδου-
νάμεθα παρρησίασθαι ἐπὶ τοῖς ἀρ-
χαίοις σημειολογήμασιν, αἰχμῶν καὶ ὅ-

inuidiamque potentiam obtinens ab om-
nibus laudetur beatúsque predicetur, ut
qui omnibus (ut quidem existimentur)
abundet: tamen & quid paulò antè, &
quid aliquàto post futurus sit, animo vol-
uere, ac non in contumeliam & insolentiam
efferi debet. Quòd si hæc omnia in
vnum coire nequeunt (neque enim opibus
prorsus voluptas quoque adiuncta est, bel-
lis nimirum animorum oblectamento la-
bem afferentibus: nec si animi iucunditas
& diuitiæ in vnum concurrunt, securitas
accedet, quòd fortasse quispiam ex prima-
riis viris maximaque dignitate præditis
tyrannidem meditetur. Ut plurimùm enim
aut intestinæ infidiæ oriuntur, aut externa
bella excitantur) quid est, quamobrem ob
vnum duntaxat ex iis quæ speciem tantùm
boni habent, in superbiam ruimus, atque
aduersus omnes insolescimus?

Paulo Presbytero. 51.

Locus hic, Quomodo cantabimus ca-
ticum Domini in terra aliena: duplici mo-
do, mihi exponi potest. Primùm enim
ac præsertim, quia extra Hierosolymitanam
ciuitatem, nec Pascha, nec alios festos dies
celebrari fas erat. (vnde etiam quidam
eo nomine in crimen vocabantur, quòd
extra eam legem lætassent:) Deinde
quoniam ob captiuitatem libertas ipsorum
animique fiducia extincta erat, dicebant,
Quoniam pacto miracula ea, quæ in Ægy-
pto, & solitudine, ac Palestina contigerunt,
quæque etiam aduersus Æthiopes & Af-
syrios edita sunt (quo tempore centum
octoginta quinque millia sine pugna &
dimicatione occubuerunt) commemora-
re possumus, cum, propterea quòd nunc
in captiuitate degamus, fidem vobis mini-
mè faciamus: Quoniam enim aduersæ eo-
rum res loquendi libertatem ipsis eripie-
bant (probris enim afficiebantur, ut diui-
na beneficia frustra iactantes, cum rebus
ipsis coarguerentur) ideo iisdem penè
verbis utebantur, quibus tres illi pueri in
fornace. Nò est nobis os aperire. Hoc est,

ob vetera decora & ornamenta fidenter ac liberè loqui nõ possimus. Probris atque ignominia nota seruis tuis iniusta est. Calamitas quippe verborum libertatem oppressit. Ob idque probris affecti, constanter filemus. Neque enim fidem nanciscemur, triumphos canentes, cum interim prostrati atque abieci simus, ac seruili iugo premamur.

Esaiæ militi. 52.

Quamuis res tuæ ad voluntatem tuam fluant, ne tamen propterea, tanquam nihil vnquam mali perpessurus, in arrogantiam & superbiam prorūpas, verum illud tecum reputans, res in contrarium migrare atque commutari solere, fac modesto animo sis, nec vltra humanæ naturæ fines progrediaris. Vindex enim numinis vis, ea, quæ geruntur inspicit: quæ quidem eos, qui se sublimiores esse, quam vt in ipsos vnquam animaduerneretur, existimant, per ea ipsa, quorum adminiculo pœnam se vitaturos esse putabant, ad supplicium induxit.

Lampetio Episcopo. 53.

Euangelium Lege multo præstantius est. Lex enim benignitatem in eos duntaxat, qui eiusdem nationis sunt, concludit. Euangelium autem ad alienas etiam nationes eam porrigit. Illa item amicos charos habere iubet: hoc vt hostes etiam amemus, monet. Illa quippe, vt pueris, leges imponit: hoc autem, vt philosophis, excellentia dogmata præscribit. Atque illud est, quod, vt tibi exponerem, postulasti, Legem mandatorum in doctrinis euacuans. Euacuauit enim, non euertendo, sed in sublimiori philosophia eam includendo. Si quid adulterij interdictio sub eo præcepto maximè continetur, quod impudicis oculis mulierem intueri vetat. Atque item non occidere, sub eo includitur, quo irasci prohibemur.

Zosimo Presbytero. 54.

Si nec senectute iam longè prouectus,

νειδος ἐγενήθη τοῖς δούλοις σου. ἢ γὰρ συμφορὰ ἐσβέσει τιμὴν παρρησίαν. διὸ καὶ ὀνειδιζόμενοι, ἀφῶνοι Διαιτιολοῦμεν. καὶ γὰρ πικρὰ εὐθυσόμεθα ἀδόντες μὲν τὰ πρόπαια, τεταπεινωμένοι δὲ καὶ δυνάμειοντες.

Ἡσαΐα στρατιώτη. 52.

Μὴ, ἐπειδὴ κατὰ ῥοῦν σοὶ φέρεται τὰ ἑσπέρια, εἰς ἡσυχίαν φημί χροήσης, ὡς ἔδεν πεισόμενος δεινόν, ἀλλ' ἐπινοῶν ὅτι φιλεῖ εἰς τὸναντίον τὰ ἑσπέρια μεταφραῖν, μέτριοι ἔχει τὸ φρόνημα, καὶ μὴ ἔξω τῆς ἀνθρωπότητος ὄρων χροή. διὸ καὶ γὰρ ἐφορᾷ τὰ δρώμενα, ἢ πῶς τὰς κρείττους κολάσει ἕσπεσθαι ἡγήσασθαι, δι' ὧν ἐνόμισαν Διαιφύγειν, Διαι τῶν εἰς τιμωρίαν ὑπηγάγετο.

Λαμπετίῳ ἐπισκόπῳ. 53.

Πολλὴ τῆ εὐαγγελίας παρὰ τὸν νόμον ἢ ἡσυχίας μὲν γὰρ νόμος εἰς τὰς ὁμοφύλους μόνους συγκλείει τὴν φιλανθρωπίαν· τὸ δ' εὐαγγέλιον καὶ εἰς τὰς ἀλλοφύλους ἐπεκτείνει· καὶ ὁ μὲν τοῖς φίλοις ἀγαπᾶν ἐπιχειρεῖται· τὸ δὲ καὶ τὰς ἕτερους ἀγαπᾶν προσβέπει. Ἐκείνος μὲν γὰρ ὡς παιδίοις νομοθετεῖ· τὸ δὲ ὡς φιλοσόφοις δόγματα ἡσυχίαν ἐπιτίθειται· καὶ τὸ ἔστιν ὁ ἡθελήσας μαθεῖν, τὸν νόμον τῆς ἐπιτολῶν ἐν δόγμασι καταργήσας καταργήσας οὐκ ἀνατρέλλας, ἀλλὰ τῆς μείζονος φιλοσοφίας ἐμπειροληφώς· ἡ γὰρ μὴ εἶναι ἀκολάσως, καὶ τὸ μὴ μοιχεύειν μάστιγα ἐμπεριέχεται· καὶ τὸ μὴ ὀργισθῆναι, καὶ τὸ μὴ φονεῦν ἐμπεριλαμβάνεται.

Ζωσίμῳ πρεσβυτέρῳ. 54.

Εἰ οὐδὲ εἰς γῆρας βαδὴ ἑλλητικῶς παλινφ-